

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:41

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

מחמאות או לא להיות?פורסם ב16 במאי 2008, 8:55 בכללי

שנה זו עם כל הקשיים הטמונים בה, חשפה אותי לעולם חדש אשר נראה לי כי באינטנסיביות היומיומית לא הייתי נחשפת אליו - עולם הבלוגים. או עולם וירטואלי בו נחשפתי לכתיבות אישיות של אנשים. חלקן ביקורות נוקבות וחברתיות, חלקן אומרות שירה, חלקן הרהורים פילוסופיים על החיים, יש המשתפים במתכונים, ויש המתארים חוויות באופן הומוריסטי.

אהבתי את הגיוון בכתיבת האנשים. יש אנשים שכתבתם כל כך נוגעת לליבי עד שאני מרגישה קרובה אליהם (וירטואלית כמובן) ורוצה לחבק אותם.

כזו הייתה בעיני כתיבתה של א. קולחת, שנונה ומלאת הומור. התענגתי על כתיבתה, הקפדתי לקרא את רשומותיה. ובסופן... מתוך הערכת ההומור המשובח שלה עניתי לה בהומור. ומתוך האהבה הרבה שלי לכתיבתה אף החמאתי לה ובגדול.

אתמול נכנסתי כהרגלי לבלוגה. ולהפתעתי ראיתי הודעה בה היא מספרת על כמה כותבות שפגעו בה במחמאותיהן.

חשדתי שאני אחת מן הפוגעות. ולא כל כך הבנתי על מה ולמה העלבון?

הכותבת כתבה לי במסר שהרגישה כי בדברים שכתבתי לה לעגתי לה. ו/או שאינה ראויה למחמאות שכאלו. תגובתה העלתה בי הרהורים...

חשבתי עד כמה חלקנו מתוכננים לקבל ולספוג בקורות. יודעים להגיב להן לשלח חיצים ומילים קשות. וכשמגיעות מחמאות או תשבוחות, אנחנו לפעמים לא יודעים להכיל אותם. לא יודעים מה לעשות איתן. אולי ברור לחלקנו למה מעליבים אותנו ופוגעים בנו. אך לא ברור לנו למה אוהבים אותנו? ואיך אפשר לאהוב אותנו ולקבל אותנו סתם כך ללא סיבה?

הופתעתי עד מאד שמישהו נעלב ממחמאות. רואה עצמו לא ראוי להן. ומרגיש בטוח יותר עם ביקורת. עם החלק השלילי יותר של התגובה.

והיה לי עצוב.

לא בגללי אלא בגלל האדם העומד מולי. המרגיש צורך לחשוף את קוציו מול אהבה, מול חמלה, מול קבלה.

בועט בה בכל דרך אפשרית. ולא מאמין בעובדה שהיא אפשרית.

הופתעתי עד מאד, מן התגובות שהצטרפו לרשומה. מיד קמו אנשים "טובי לב" אשר הרגישו צורך להשתתף בלוחמה נגד "הרעים". לכתוב על האנשים הרעים שפוגעים באחרים (אני???) . הגדילה לעשות אחת הכותבות שעודדה מן היצע. והבינה למה הנ"ל לא אוהבת את "הטוחס לייקח" (מלקקי התחת כדבריה). כמה קל ללבות אש. וכמה מהר אנשים ששים

להצטרף אלי קרב.

נזכרתי שלפני כמה שנים ניסו בישראל או בארץ אחרת (לא זוכרת) להוציא עיתון יומי המדווח על דברים נעימים וטובים. העיתון פשוט לא נמכר. כי אנשים רצו "אקשן" ודיווחים קשים וכואבים.

אני באופן אישי מרגישה מאד נח עם המחמאות או עם המילים החמות שנכתבות בבלוג. אני אוהבת את העובדה שצד אחר באישיותי נחשף בכתיבה. ואנשים שאינם מכירים אותי מגיבים אליו. (רוב הזמן באהדה). אך אולי אני יצור כלאיים בלתי מוסבר? אין לי מושג...

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)